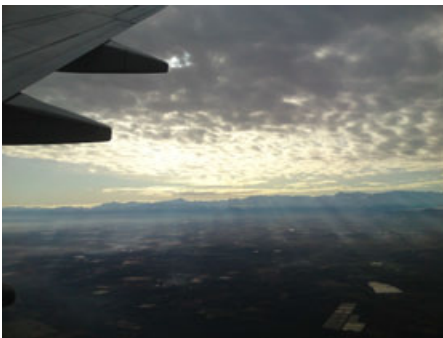

Atlasa kalni ziemā.

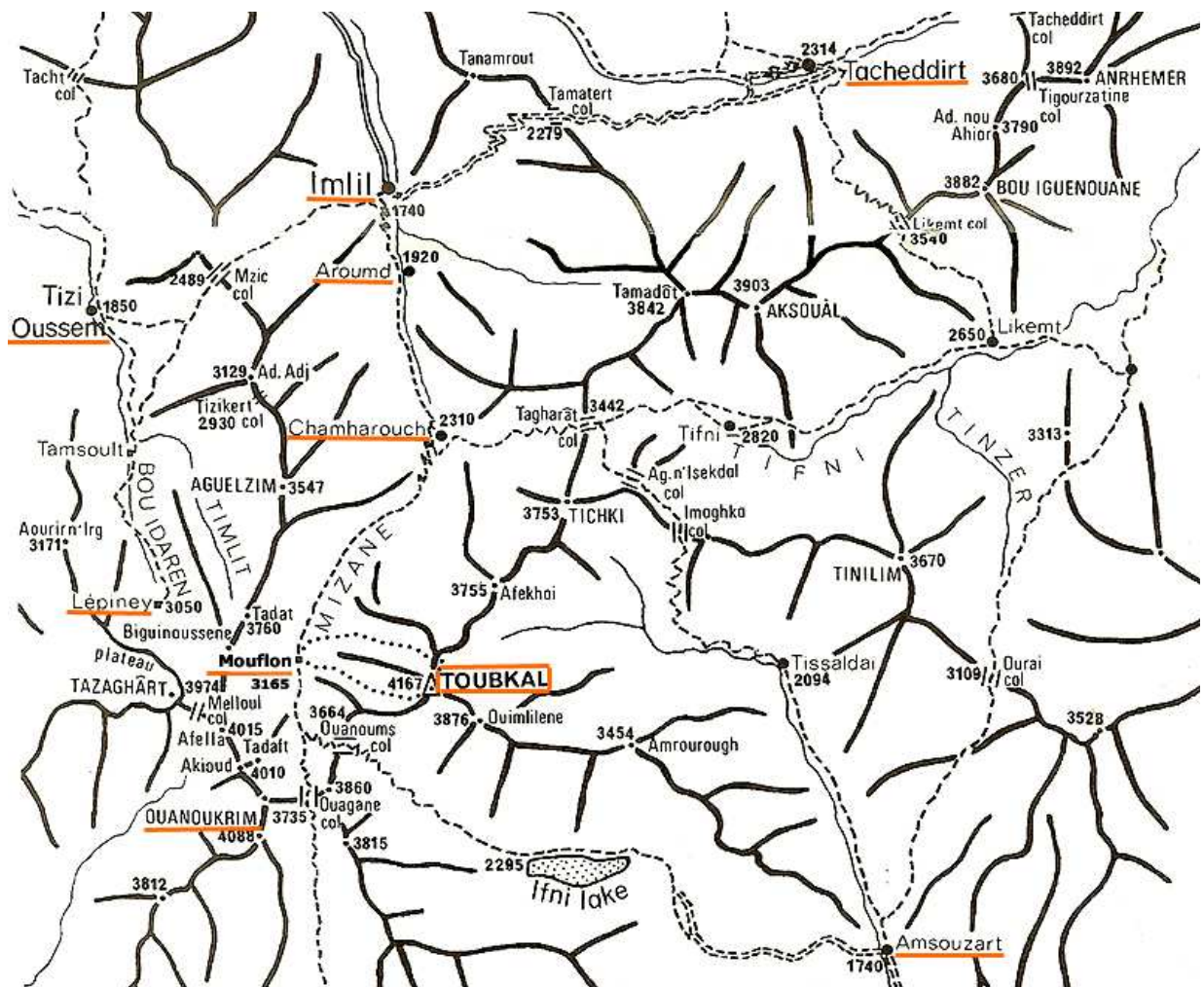
Janvāra beigās es un Rihards V. nolēmām doties uz apkārtni izbaudīt ziemas apstākļus Atlasa kalnos Marokā. Aptuvenais plāns- pēc iespējas uzkāpt Biguinoussene (4002 m), divās Ouanoukrima virsotnēs: Timesguida (4088 m) un Ras n'Ouanoukrim (4083), kā arī augstākajā un populārākajā Ziemeļāfrikas virsotnē Tubkalā (4167 m). Izvēlējamies bāzēties Muflona būdā Mizane ielejas augšdaļā.

Pārlidojam Pirenejus, tad to vārdā nosaukto pussalu, izmetam dažus lokus gar balti apsnigušo Atlasa grēdu un saulainā 28.janvāra rītā nosēžamies Marakešas lidostā. Samainām naudu un, tā kā plānots pirmo nakti pavadīt pilsētā, dodamies uz pilsētas centru. Kājām. Distance līdz viesnīcai ap 5 km, varētu ņemt taksi par 100 DH (1 dirhams = ap 0.07 Ls), bet laiks ir jauks, saulains, +5 grādi (paldies Dievam, nav par karstu!), somas nav smagas un pēc garā lidojuma nemaz nenāk par skādi izkustēties.

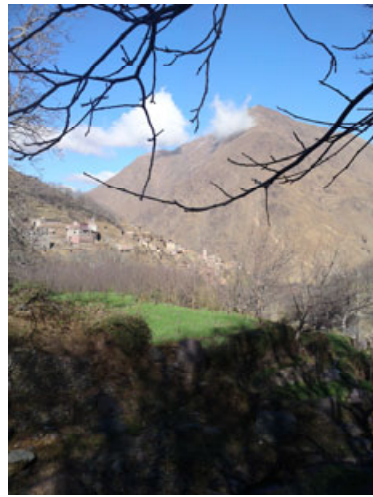

Ejot gūstu pirmos iespaidus par Maroku – nepārtraukta kustība, piedāvājumi aizvest jebkur un pārdot jebko par „labāko” cenu, zilās debesis, sarkanās smiltis, kamieļi, palmas, mopēdi, auto taures, izplūdes gāzes un tā visa fonā - sniegotie kalni, kā rāms pretstats apkārt valdošajai kņadai. Iereģistrējamies viesnīcā un dodamies uz vienīgo Marakešas lielveikalu iepirkt pārtiku turpmākajām dienām kalnos. Tad dodamies uz autoostu noskaidrot par transporta iespējām uz Imlilu, kas atrodas 64 km uz ziemeļiem no Marakešas. Noskaidrojas, ka autobusu ziemā visticamāk nav, tādēļ nolēmjam braukt ar taksi.

Nākošajā rītā pametam viesnīcu, noķeram „mazo” taksi (mazi fiati), kuri ir lēti, bet tālu aiz pilsētas robežām nebrauc. Tas nogādā mūs aiz pilsētas robežas Grand Taxis stāvvietā. Tas ir placis, kurā sabraukuši 20-30 gadu veci Mercedes limuzīni un piedāvā aizvest uz jebkuru vietu Marokā. Tāpat kā citur, sākas lielā kaulēšanās - 10 minūšu laikā cena ir samazināta no 600 līdz 300 DH un varam doties ceļā. Var aizbraukt arī lētāk, bet tad būtu jāgaida citi līdzbraucēji. Ceļš ved tieši uz dienvidiem un strauji tuvojamies Atlasa kalnu grēdai. Ceļš sāk vīties augšup pa ieleju un pamazām pārvēršas serpentīnā. Grand taxi lēkā pa iepriekšējās nedēļas spēcīgo lietavu izskalojumiem, izbraucam cauri Asni un jau priekšpusdienā ierodamies Imlilā.

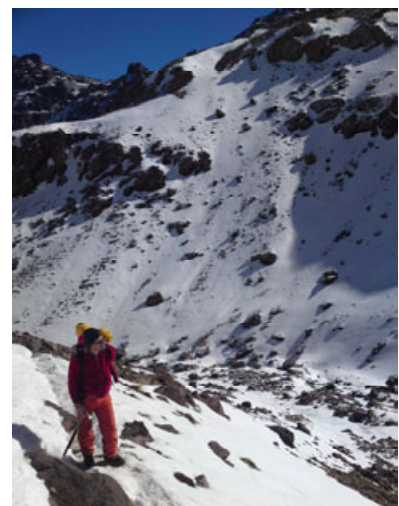
Imlila (1740 m) bieži tiek saukta par Atlasu Šamonī, jo no šejienes sākas lielākā daļa trekinga maršrutu un tas ir pārpilns ar maziem veikaliņiem un viesu namiem, jāpiebilst gan, ka „marokas kvalitātē”. Komercializācija šeit augšu vilni, pa ciemu klīst kazas un daži tūristi. Esam paredzējuši šeit nakšņot, iznomāt dzelkšņus un leduscirtņus, kurus svāra ierobežošanas dēļ līdz nevedām. Atrodam viesu namu tieši zem minareta, kurā Rihards jau ir pabijis pagājušajā gadā, vienojamies ar īpašnieku par vakara tažinu, atstājam mantas un dodamies aklimatizācijas pastaigā uz DR pusē atrodamo Mzic pāreju (2489 m). Ejam augšup gar upīti un pāreju sasniedzam aptuveni divu stundu laikā, tā ir klāta ar plānu sniega kārtu. Atgriežamies pa labi iestaigātu taku līdz ar tumsas iestāšanos. Viesnīcā nakšņo divi poļi, kas Tubkala apkārtnē pavadījuši 5 dienas, laiks esot bijis ideāls un cilvēku ļoti maz. Izklausās labi.

30.janvāra rītā ceļamies 5.30, brokastīs kafija un berbera pagatavotā omlete, kura tāpat kā vakariņas, klasificējama „ēst var, ja ļoti vajag”. Negaršīgi. 6.45 dodamies ceļā, augšup kalnā pa labi iebrauktu ceļu, kurš beidzas jau pēc stundas gājiena Around ciematā. Tālākais ceļš ved pa mūļu iemītu taku, pa diagonāli uz kreiso pusi šķērsojam izžuvušo upes gultni (kura ir plata un dažkārt varot būt neizžuvusi un nešķērsojama). Par orientieri takas sākumam upes krastā kalpo zaļš uzraksts, informācija par Tubkala parku. Tālāk taka ved pa ielejas kreiso pusi līdz pat Chamharouch (2310 m), kas ir mazs ciematiņš ar dažām būdām, kurās var dabūt berberu viskiju – saldu piparmētru tēju un nedaudz atpūsties. Tā kā mēs ar Rihardu esam izgājuši agri, tad būdas vēl ir ciet un tējas dzeršanu nākas izlaist.

Esam sasnieguši sniega robežu, bet ceļu turpinām bez dzelkšņiem, jo rīts ir vēss, takas akmeņi ir stingri iesaluši. Pa tiltiņu šķērsojam upi un uzsākam stāvu kāpumu pa ielejas labo malu. Taka kļūst arvien vairāk aplēdojusi, un apt. 2700 m augstumā jāvelk dzelkšņi. Ja kādreiz vēlēsieties ierasties šeit uzticot kravas nešanu mūļiem, ņemiet vērā, ka no aplēdojuma robežas nešanu vajadzēs turpināt pašiem vai līgt nesējus par papildus samaksu.

Ieleja iegriežas uz DR un paejot kādu stundu tālāk, skats jau pavisam balts, neticas, ka Āfrika! Pēc 5 stundu iešanas, ielejas centrā parādās Muflona un franču būdas (3165 m), kuru sasniedzam ceturksni pirms vieniem. Ceļā no Imlilas pavadītas tieši sešas stundas. Eju iekšā un sāku kaulēties ar pārvaldnieku.

Vienojamies par 165 DH no personas dienā, kurā ietilpst nakšņošana divstāvu gultās, brokastis un iespēja izmantot viņu virtuvi un gāzi vakariņām. Pilna pansija maksātu 300 DH. Franču būda ir nedaudz dārgāka un krietni mazāka. Konstatējam, ka arī šeit var nomāt dzelzšņus un leduscirtņus, bet dārgāk, turklāt bez tiem līdz šejieni tāpat nebūtu tikuši. Būda netiek apkurināta, temperatūra naktī zem nulles, tādēļ prieks, ka līdzī ir piemērots guļammaiss. Šeit ir iespējams uzlādēt telefonu un citas ierīces, vien jāņem vērā, ka elektrības ģenerators tiek ieslēgts dažas stundas vakarā. Vienojamies maksāt par katru dienu atsevišķi, jo mūsu rīcībā nav ticamas laika prognozes un nezinām cik dienas te pavadīsim.

Noliekam mantas, atvelkam elpu un dodamies aklimatizācijas uzgājienā uz Ouanoums pāreju (3735 m), kura noslēdz Mizane ieleju. Laiks ir labs, ejam lēni un izbaudam lieliskos skatus. Nākošajā dienā plānojam iet uz Ouanoukrimu, maršruts ved uz šo pašu pāreju un tad pa labi, pa A kori. Sanāk, ka šodien ejam izlūkgājienā.

Diemžēl līdz pārejai netiekam, jo pie 3600 m sākas apledojums un gājienā no būdas esam devušies bez dzelkšņiem. Griežam atpakaļ uz „mājām”, vakariņas un pie miera.

31.janvārī aizguļamies līdz 7.00, ātri paēdam brokastis un dodamies ceļā. Laiks kļuvis siltāks, nedaudz virs 0, kļūst vējains un Ouanoukrima abas virsotnes sniega mākonī. Neizskatās labi, bet turpinām kāpt uz pāreju, līdz satiekam divus itāļus, kuri mēģinājuši iet mūsu maršrutu, bet neveiksmīgi. Augšā pārlietu stiprs vējš, daudz sniega un apledojums. Tā kā sistēmas un virves „trekinga kalnos” mums līdzī nav, pieņemam lēmumu šīs divas nezināmās virsotnes atstāt citai dienai un iet uz Tubkalu pa Dienvidu sedlienes maršrutu, kuru Rihards ir izstaigājis vairākas reizes un labi pārzina.

Noejam gandrīz līdz būdai un 10.30 sākam kāpienu pa labi augšā. Seko stāvs kāpums, Rihards aiziet vairāk pa kreisi, es nedaudz pa labi – nolemju saīsināt maršrutu pa diagonāli. Tālāk izrādās, ka šī nogāzes daļa ir apledojusi un nosēta ar dzīviem akmeņiem, tādēļ taisos pa kreisi pie Riharda un tālāk turpinām ceļu kopā.

Laiks brīžiem uzlabojas, kāpjam augšā sedlienes virzienā. Sasniedzam cirku, vējš pieņemamas spēkā, snieg. Labajā pusē paliek „mazais” Tubkals, sniegš gurst, soli pa solim rāpjamijs kāpumā uz sedlieni. To sasnieguši griežamies pa kreisi, sniega kļūst mazāk, jo to nopūtis vējš, uz dažiem akmeņiem redzams takas marķējums, iešana kļūst vieglāka, jo kāpums vairs nav tik stāvs.

Pēc brīža, labajā pusē jau redzama virsotnes piramīda un plkst. 15.30, pēc 5 stundu kāpiena esam Tubkala virsotnē (4167 m):

Lejā līdz būdai nokāpjam pusotras stundas laikā. Laiks sabojājas arvien vairāk, visu nakti snieg un nākamajā rīta mēs nolemjam doties atpakaļ uz Marakešu. Kā izrādīsies vēlāk, pareizs lēmums, jo laiks turpināja pasliktināties. Pārējās skaistās virsotnes atstājam nākamajai reizei.

Daži secinājumi un ieteikumi. **Drošība:** Vasarā šis ir trekina maršruts, bet ziemā prasa nopietnu attieksmi. Dzelkšņi, leduscirtnis un ķivere IR nepieciešami! Šo aprīkojumu var iznomāt Imlilā par 8-12 EUR dienā. Mobilie sakari ir pieejami gandrīz visur. No š.g. sākuma caur būdu pārvaldniekiem var izsaukt helikopteru, kurš akceptē kāpēju apdrošināšanas polises, ja tādas nav, vajadzības gadījumā, jāzvana uz policiju, kura mēģinot organizēt bezmaksas militāro transportu. **Transports un gids:** Kas nevēlas baudīt Marakešas burzmu, var doties ar taksi tieši no lidostas uz Imlilu. Nevajag maksāt vairāk par 300DH. Mūži mantu nešanai nav obligāti, labāk doties augšā un aklimatizēties ar savu somu plecos. Gids nav nepieciešams. **Dzīvošana un ēšana:** Ņemot vērā viesu namu un kafejnīcu „kvalitātes”, iepējams, ka Imlilā un kalnos, komfortablākā vieta dzīvošanai un gatavošanai būs teltis un savs pīruss. Imlilā var nopirkt TIKAI tūristu tipa gāzes balonus, tādēļ jāņem līdz attiecīgie degļi. Pārtikas krājumus var iepirkt Marakešas lielveikalā ACIMA, Imlilā var nopirkt pamata pārtikas produktus. **Nauda:** Skaidro naudu jāmaina lidostā vai tā jāizņem bankomātos Marakešā. Pārsvārā visur nepieciešami dirhami un citas valūtas var netikt akceptētas. **JĀKAULĒJAS** visur izņemot lielveikalu! Lai veicas!